

Arrest

nr. 144 890 van 5 mei 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 16 februari 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 januari 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 maart 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 april 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat W. BUSSCHAERT verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Angolees staatsburger te zijn, afkomstig uit de Democratische Republiek Congo, waar u geboren werd in X op X. U en uw ouders zijn etnische Bangala. Op vijfjarige leeftijd verhuisde u met uw ouders naar Luanda, waar u steeds woonde in de wijk Cazenga. U beëindigde de middelbare school in 2011, waarna u een basiscursus informatica en secretariaat volgde. Sinds 2013 werkte u 11 maanden als secretaresse bij Kundiec, een bedrijf dat brandstoffen verkocht in het binnenland. Toen u ongeveer 4 maanden in het bedrijf werkte begon uw baas u te benaderen, hij belde u 's avonds op en stuurde u amoureuze berichten. U besprak de situatie met uw collega (C.), die u aanraade bij het bedrijf te blijven

en uw baas duidelijk te maken dat u niet geïnteresseerd was in een affaire, wat u inderdaad deed. Op 18 maart 2014 vroeg uw baas u echter om tijdens de middag op het werk te blijven in verband met enkele documenten. Eens de collega's het gebouw verlaten hadden voor de middagpauze, riep hij u naar zijn bureau, waar hij u begon te strelen en uiteindelijk verkrachtte. Zijn vrouw (M.) betrapte jullie en maakte zich kwaad op jullie beide. Uw baas kon verhinderen dat ze u zou aanvallen en zei dat u moest vluchten. Op weg naar huis kreeg u telefoon van uw collega (C.). Die waarschuwde u niet thuis te blijven omdat de vrouw van de baas problemen maakte en het niet veilig zou zijn. Thuis aangekomen schreef u een briefje voor uw moeder, waarin u het gebeurde uiteenzette en haar liet weten waar u naartoe ging. U ging naar (A.), een vrouw die u kende van in de kerk. De volgende dag kreeg u telefoon van een buurvrouw, zij vertelde u dat (M.) de dag ervoor met de politie bij u thuis was langs geweest en u er van beschuldigde deel uit te maken van een groep jongeren die manifestaties organiseerde. Ze beschuldigde uw baas ervan die groep jongeren te sponsoren. Uw baas was een volksvertegenwoordiger voor UNITA, maar u zelf had nooit enige politieke activiteiten en nam nooit deel aan manifestaties. Op 22 maart 2014 had u het laatst contact met uw moeder, zij vertelde u dat ze haar huis verlaten had nadat de politie was langsgekomen. Na een tweetal weken werd u gecontacteerd door uw baas. U vertelde hem dat u niet meer naar huis kon omwille van zijn vrouw en dat u niet kon terugkeren tot hij een oplossing voor u bedacht. Uw baas stelde u voor aan (P.), met wie u naar België zou reizen. U werd overgebracht naar zijn huis, waar u ongeveer drie maand verbleef. Intussen bleek u zwanger te zijn na de verkrachting door uw baas. Op 10 juli 2014 vertrok u per vliegtuig uit Angola, u kwam dezelfde dag in België aan, met een transit in Portugal. In België aangekomen werd u achtergelaten door (P.). Op 13 juli 2014 voelde u zich onwel en verloor u water. U werd opgenomen in het ziekenhuis, waar u een miskraam had. Na uw opname vroeg u op 22 juli 2014 asiel aan bij de Belgische asielinstanties.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U stelt vervolging te vrezen van de autoriteiten in Angola, omdat de vrouw van uw baas ((M.)) u beschuldigde van deelname aan een manifestatie (zie gehoorverslag CGVS p. 14, 15), nadat ze uw baas betrapte terwijl hij u verkrachtte (zie CGVS p. 11).

Tijdens uw gehoor voor het CGVS kon u echter niet overtuigen in Angola werkelijk vervolging te vrezen omwille van de beschuldigingen van de vrouw van uw baas.

Wat betreft de concrete beschuldigingen die (M.) tegenover uw baas en tegenover u geuit zou hebben, stelt u dat (M.) (volgens uw buurvrouw) uw baas ervan beschuldigde een groep jongeren te sponsoren en deel te nemen aan manifestaties. Ook uzelf zou ze beschuldigd hebben van deelname aan manifestaties. (CGVS p. 11 - 13, 15.) U verklaart echter nooit enige politieke activiteiten gehad te hebben (CGVS p. 12). U stelt dat de vrouw van uw baas bemiddeld is en uw leven aldus in gevaar is (CGVS p. 12). Hoewel de autoriteiten in Angola de vrije meningsuiting niet steeds respecteren, deelnemers tijdens antiregeringsmanifestaties vaak hardhandig aangepakt worden en sommige organisatoren van manifestaties systematisch gevisieerd zijn geweest (zie informatie administratief dossier), is er geen informatie dat het louter beschuldigd worden van een deelname aan dergelijke manifestaties voldoende is om uw leven onzeker te zijn in Angola. Men kan bovendien veronderstellen dat de autoriteiten personen die werkelijk de huidige regering in diskrediet trachten te brengen kunnen onderscheiden van zij die hier slechts (onterecht) van beschuldigd worden door een jaloerse echtgenote, zelfs indien het een bemiddelde echtgenote betreft.

Het bovenstaande in aanmerking genomen verbaast het des te meer dat u maar weinig moeite blijkt gedaan te hebben om er achter te komen wat er nu werkelijk gaande was en hoe ernstig uw eventuele problemen waren. Uw verklaringen over de concrete beschuldigingen zijn immers eerder vaag en weinig coherent. Zo stelt u, gevraagd of u ervan beschuldigd werd aan een specifieke manifestatie deelgenomen te hebben, dat het de manifestatie van 23 november 2013 betrof (CGVS p. 14). Gevraagd hoe u vernam dat u beschuldigd werd aan die specifieke manifestatie deel te nemen, verklaart u dit niet precies te weten, maar gewoon de laatste manifestatie genoemd te hebben die u zich herinnerde, omdat u door de protection officer gevraagd werd over welke manifestatie het ging (CGVS p. 15). Na een laatste telefoontje met uw moeder op 22 maart 2014 verloor u contact met haar en u vernam verder niets meer over de beschuldigingen van (M.) tegenover de politie (CGVS p. 14). U weet niet of u effectief officieel in beschuldiging gesteld werd (CGVS p. 15). Nochtans zou men verwachten dat u hoe dan ook zou trachten te achterhalen of de politie de beschuldigingen van de vrouw serieus nam, vooraleer uw land te verlaten. Hoewel u uw moeder op de hoogte bracht van het incident op uw werk, weet u niet of zij de politie hierover informeerde, noch vroeg u het haar (CGVS p. 12). Nochtans zou men verwachten dat dit de eerste vraag is die u uw moeder zou stellen, deze informatie kan immers

verklaren waarom de vrouw van uw baas u ten onrechte zou beschuldigen en het is belangrijk dat de politie hiervan weet. Het is dan ook volstrekt niet aannemelijk dat u zelfs niet bij uw moeder informeerde of ze de politie vertelde dat u verkracht werd door uw baas en hoe zijn vrouw hierop reageerde. Uw desinteresse in de exacte gebeurtenissen nadat u uw huis verliet en in de exacte aard van de beschuldigingen en van de problemen waarin u zich bevond, maakt dat niet enkel de beschuldigingen op zich, maar ook uw bewering verkracht te zijn door uw baas, nog weinig geloofwaardig overkomen.

De geloofwaardigheid van uw asielrelaas wordt verder ondermijnd doordat uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen nadat u en uw baas door (M.) betrappt zouden zijn, op verschillende vlakken strijdig zijn. Zo verklaarde u bij het begin van het gehoor dat u voor uw vertrek uit Angola in Cacuaco verbleef bij (P.), de man die u uiteindelijk naar België bracht (CGVS p. 5, 8). Gevraagd waar u voordien verbleef stelt u dat u in het huis van uw moeder verbleef en u ontkent nog op andere plaatsen of bij andere personen verbleven te hebben voor uw vertrek uit uw land (CGVS p. 5). Later in het gehoor verklaart u echter dat u de dag waarop het incident op uw werk plaatsvond reeds uw huis verliet en naar (A.) ging, een vrouw die u kende van in de kerk en bij wie u ongeveer een maand verbleef (CGVS p. 11). Verder verklaarde u tijdens uw gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u op 18 maart 2014, de dag van het incident, om 22u 's avonds telefoon kreeg van de burens met de boodschap dat de politie en de vrouw van uw baas er waren en u niet meer naar huis kon komen aangezien u door de vrouw beschuldigd werd van deelname aan manifestaties tegen de regering (zie vragenlijst CGVS, ingevuld door DVZ, aan u voorgelezen en door u ondertekend op 6/8/2014, pt. 3.5). Voor het CGVS verklaart u echter dat u pas de volgende dag telefoon kreeg van uw buurvrouw in verband met de politie en de beschuldigingen van de vrouw (CGVS p. 12). Aangezien deze gebeurtenissen onmiddellijk volgen op het incident op uw werk, en dus de kern van uw asielrelaas betreffen, zou men verwachten dat u hierover eenduidige verklaringen kan afleggen.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen maakt dat in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden vastgesteld.

U legt geen documenten voor die uw identiteit, nationaliteit of reisweg ondersteunen. Uw verklaringen met betrekking tot uw reisweg zijn bovendien weinig aannemelijk. U stelt immers gereisd te hebben met documenten op een andere naam, maar verklaart tevens zelf geen documenten gehad te hebben, daar alles voor u werd geregeld. U zag niet op welke naam de documenten stonden en deze werd u ook niet meegegeeld tijdens de reis. (CGVS p. 9). Het is echter een feit van algemene bekendheid dat passagiers op internationale luchthavens herhaaldelijk en op systematische wijze onderworpen worden aan strenge en individuele controles van identiteitsen reisdocumenten. Dat u zou reizen zonder zelfs de naam te kennen die op het paspoort vermeld werd is dan ook niet geloofwaardig. Uit de medische attesten die u voorlegt blijkt bovendien dat u tijdens uw behandeling in het ziekenhuis verklaarde via Rwanda gereisd te zijn (zie medische verslagen in administratief dossier, 'Info de base', p. 4), terwijl u voor het CGVS verklaarde per vliegtuig van Angola naar België gereisd te zijn, met een tussenstop in Lissabon (CGVS p. 8, 9). Voorgaande vaststellingen ondermijnen verder uw algehele geloofwaardigheid en in het bijzonder uw voorgehouden illegale reisweg. Zonder afbreuk te willen doen aan de ingrijpende gebeurtenis die een laattijdige miskraam ongetwijfeld is, dient opgemerkt dat de documenten die u voorlegt slechts aantonen dat u in Angola inderdaad omstreeks maart 2014 zwanger raakte. Deze vaststelling weerlegt echter in het geheel niet bovenstaande argumentatie met betrekking tot uw voorgehouden problemen in Angola, daar de documenten niets zeggen over de omstandigheden waarin u zwanger raakte en de gebeurtenissen die daarop volgden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert in haar "BEROEP TOT NIETIGVERKLARING (...) op grond van artikel 39 Wet van 15 september 2006 inzake beroep tegen beslissingen van het CGVS" in een eerste en enig middel de schending aan van artikel 3 EVRM.

Door de bestreden beslissing zal zij worden teruggestuurd naar Angola, terwijl dit land noch op macro- noch op microgebied veilig is.

Verzoekster verwijst op macrogebied naar het reisadvies van het Ministerie van Buitenlandse Zaken inzake Angola, naar een artikel van 25 juni 2014 van dokters van de wereld omtrent het gewelddadige uitwijzingsbeleid van Congolezen aan de Angolese grens en naar informatie van Human Rights Watch omtrent het gebrek aan vrije meningsuiting, de vervolging van journalisten en andere activisten en de misbruiken door de politie bij betogingen, stakingen en andere acties. Tevens wijst zij erop dat, naast de onveiligheid door het geweld, ook cholera, malaria en aids Angola teisteren en voor haar een groot gevaar betekenen. Door het geweld en de dodelijke ziektes dient verzoekster bij een terugkeer te vrezen voor haar leven en/of een onmenselijke behandeling.

Op microgebied wijst verzoekster erop dat zij duidelijk heeft aangegeven dat zij in haar land wordt gezocht gelet op haar werk als secretaresse van een politieke opposant van de regering. Het is dan ook duidelijk dat zij bij een terugkeer dient te vrezen voor haar leven en/of mensonwaardige behandelingen. Wanneer een risico op zulke behandelingen bestaat in het land waarnaar iemand zal worden teruggestuurd mag hij of zij onder geen beding worden uitgezet en moet België een verblijfsvergunning afleveren.

2.1.2. Verzoekster voegt ter staving van haar betoog de volgende stukken bij haar verzoekschrift: het reisadvies inzake Angola (bijlage 3), een bericht van 25 juni 2014 van dokters van de wereld omtrent het gewelddadige uitwijzingsbeleid van Congolezen aan de Angolese grens (bijlage 4), informatie van Human Rights Watch (bijlage 5) en een artikel van IPS waaruit blijkt dat cholera, malaria en aids Angola teisteren.

2.2.1. In zoverre verzoekster stelt dat zij door de bestreden beslissing zal worden teruggestuurd en in het verzoekschrift aanvoert dat zij niet mag worden teruggestuurd of uitgezet doch van België een verblijfsvergunning dient te verkrijgen, dient te worden opgemerkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het kader van onderhavig beroep geen uitspraak doet over een terugleidings- of verwijderingsmaatregel en niet de bevoegdheid heeft om aan verzoekster een verblijfsvergunning uit te reiken. Hij beschikt immers over een gebonden bevoegdheid en gaat louter na of in hoofde van verzoekster al dan niet is voldaan aan de voorwaarden voor de toekenning van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.2.2. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7).

Artikel 3 EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De toetsing of verzoekster in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van onderhavig arrest, zodat een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM niet aan de orde is.

2.2.3. Waar verzoekster aanvoert dat zij in Angola slachtoffer dreigt te worden van cholera, malaria en aids, dient vooreerst te worden verwezen naar Richtlijn 2011/95/EU van het Europees parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn) en meer specifiek naar de hierin opgenomen overweging 35 die bepaalt: “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt”. Cholera, malaria en aids dienen als gevaren te worden beschouwd zoals omschreven in voormelde overweging. Dient tevens te worden gewezen op artikel 6 van voormelde Kwalificatierichtlijn, waarin wordt bepaald dat als actoren van vervolging of ernstige schade kunnen worden aangemerkt: “a) de staat; b) partijen of organisaties die de staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in de punten a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in artikel 7 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade.” Uit voormelde

overweging 35 en voormeld artikel 6 van de Kwalificatierichtlijn blijkt dat de Europese wetgever de toepassing van internationale bescherming heeft willen beperken tot die gevallen waarin de vervolging of de ernstige schade waaraan de betrokkene in zijn land van herkomst wordt onderworpen voortvloeit uit de gedragingen van derden. Overeenkomstig het bepaalde in artikel 48/5, § 1 van de vreemdelingenwet kan er aldus slechts sprake zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet voor zover met betrekking tot het ontstaan van de vervolging of de ernstige schade de directe of indirecte verantwoordelijkheid van de autoriteiten van dat land of van één van de andere in artikel 48/5 vermelde actoren wordt aangetoond (zie ook: RvS 20 oktober 2014, beschikking nr. 10.864). Met betrekking tot het door verzoekster aangehaalde risico, zijn deze voorwaarden niet vervuld.

2.2.4. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.2.5. In de bestreden beslissing wordt op omstandige, duidelijk en concrete wijze gemotiveerd waarom verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij in Angola vervolging zou dienen te vrezen. Meer bepaald wordt hierin aangegeven dat (i) het, hoewel de Angolese autoriteiten de vrije meningsuiting niet steeds respecteren, manifestanten vaak hardhandig aanpakken en sommige organisatoren van manifestaties systematisch viseren, niet aannemelijk is dat een loutere beschuldiging van deelname aan dergelijke manifestaties zou leiden tot vervolging; (ii) men kan veronderstellen dat de autoriteiten personen die de huidige regering werkelijk in diskrediet willen brengen kunnen onderscheiden van personen die hiervan onterecht worden beschuldigd door een jaloerse echtgenote; (iii) verzoekster vage en weinig coherente verklaringen aflegde over de concrete beschuldigingen en een frappant gebrek aan interesse vertoonde voor de exacte gebeurtenissen nadat zij haar huis verliet en voor de exacte aard van de beschuldigingen en van de problemen waarin zij zich bevond; (iv) verzoekster bovendien herhaald tegenstrijdige verklaringen aflegde aangaande de gebeurtenissen die volgden op het beweerde incident op haar werk en die de kern van haar asielrelaas raken; (v) verzoekster geen documenten neerlegde ter ondersteuning van haar verklaarde identiteit, nationaliteit en reisweg en daarenboven ongeloofwaardige verklaringen aflegde over haar voorgehouden illegale reisweg naar België; (vi) de door verzoekster neergelegde medische documenten geen afbreuk kunnen doen aan de voormelde argumentatie.

Verzoekster onderneemt niet de minste poging om de voormelde motieven *in concreto* te weerleggen doch vergenoegt zich ertoe op louter algemene wijze te poneren dat zij duidelijk heeft aangegeven dat zij in haar land wordt gezocht gelet op haar werk als secretaresse van een politieke opposant van de regering. Deze loutere miskenning van de inhoud van de bestreden beslissing kan geheel niet volstaan om aan de hierin opgenomen en hoger aangehaalde concrete motieven afbreuk te doen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoekster niet dienstig worden weerlegd, door de Raad overgenomen. Zij volstaan om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters vermeende asielrelaas.

De bij het verzoekschrift gevoegde informatie is van louter algemene aard, heeft geen betrekking op verzoeksters persoon en kan, gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar asielrelaas, geheel niet volstaan om aan te tonen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst daadwerkelijk zou dreigen te worden geviséerd of vervolgd. Verzoekster dient haar vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk te maken en blijft hier in gebreke.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.6. In zoverre verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de elementen ten grondslag van haar asielrelaas, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Zij toont niet aan dat zij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Waar verzoekster voorts verwijst naar het reisadvies inzake Angola, dient te worden opgemerkt dat zulk reisadvies bestemd is voor reislustige Belgen en geenszins een leidraad vormt voor het onderzoek naar

de gegronde vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade in het kader van de subsidiaire beschermingsstatus. Een negatief reisadvies, gericht aan toeristen die niet de nationaliteit bezitten van een land of die niet van een bepaalde regio in dit land afkomstig zijn, kan niet zonder meer worden doorgetrokken voor personen die wel deze nationaliteit hebben en van deze regio afkomstig zijn. Noch uit de inhoud van het reisadvies, noch uit de overige door verzoekster bijgebrachte en geciteerde informatie zou bovendien kunnen worden afgeleid dat de situatie in Angola van zulke aard is dat het leven of de persoon van burgers er ernstig wordt bedreigd als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Verzoekster toont derhalve niet aan dat de situatie in haar land van herkomst van die aard is dat zij beantwoordt aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Gelet op het voormelde, toont verzoekster, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf mei tweeduizend vijftien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS